

ומתרצת הגמרא: **ורבי שמעון סובר: כיון שהנביא הדיח אין לך הדיוט גדול מזה!**

אמר רב הסדא:

ה**מחלוקת** של רבנן ורבי שמעון לגבי נביא ז-א שהדיח, אם עונשו בסקילה או בחנק, אינה אלא אם הדיח לעבוד עבודה זרה בלבד.

ושני אופנים נאמרו בזה —

א. **בעוקר את כל הגוף דעבודת כוכבים** שהוא אומר שנצטוו ברוח הקודש מפי הגבורה להתנבאות לעקור את כל האיסור של עבודה זרה מן התורה.

ב. **ובקיום מקצת וביטול מקצת דעבודת כוכבים** אם הוא מתנבא לעקור אפילו רק חלק מהאיסור של עבודה זרה.

ודוקא בעבודה זרה סוברים רבנן שעונשו בסקילה, משום שהפרשה של נביא שהדיח מדברת רק בעבודה זרה, כמו שנאמר "נלכה אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם".

ופסוק זה מדבר כשהוא עוקר את כל הגוף של עבודה זרה.

ואילו עוקר רק מקצת למדנו **דרחמנא אמר** בסוף אותה פרשה [שם ו] "להדיחך מן הדרך אשר צוך ה' אלקיך".

בהמשך הברייתא נאמר שרבנן סוברים שמדיחי עיר הנדחת בסקילה.

ודנה הגמרא: **מאי טעמא דרבנן?**

ומבארת הגמרא: משום שהם גמרי "הדחה" — "הדחה" שגם במדיחי עיר הנדחת נאמר לשון "הדחה" [שם יד] "וידיחו את יושבי עירם". ואנו למדים בגזירה שוה **או ממסית, או מנביא שהדיח** שבשניהם נאמר לשון "הדחה", ואמרנו ששניהם בסקילה, אף מדיחי עיר הנדחת עונשם בסקילה.

ורבי שמעון טעמו, משום שכאן במדיחי עיר הנדחת גם הוא קיבל מרבו שיש לדון גזירה שוה, ולכן הוא גמר "הדחה" — "הדחה" **מנביא** שהדיח, שעונשו בחנק לפי רבי שמעון, ואף מדיחי עיר הנדחת עונשם בחנק.

ודנה הגמרא: **ולגמרא ממסית** מדוע לא לומד רבי שמעון את הגזירה שוה ממסית שעונשו בסקילה?

ומתרצת הגמרא: **דנין מסית רבים** דהיינו מדיחי עיר הנדחת **ממסית רבים** מנביא שמדיח בנבואתו את הרבים, (144) **ואין דנין מסית רבים ממסית יחיד**.

ושואלת הגמרא: **אדרבה! דנין הדיוט מהדיוט** עדיף ללמוד מדיחי עיר הנדחת ממסית, ששניהם הדיוטות מאשר ללמוד מנביא שהדיח, שהרי **ואין דנין הדיוט מנביא?**

144. משמע שנביא המדיח הוא תמיד ברבים. ולא נתפרש כמה הם רבים. ונראה דרצה לומר שאם הוא ירא מאנשים ואינו אומר ברבים אינו

ואגב כך נכתבה כל הפרשה. [בעמוד הבא על רש"י ד"ה אבל].